

#nerealista

DEZILÚZIA

MOTÝL

Adam Kováčik

DEZILÚZIA

#nerealista

DEZILUZIA

Adam Kováčik

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Adam Kováčik 2019

Design © Motýľ design 2019

Cover photo © Valentino Sani/Trevillion Images, Dario Lo Presti/Shutterstock

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2019

ISBN: 978-80-8164-189-3

PROLÓG

Slnko konečne vyšlo na obzor. Sedím v ošúchanom kresle tmavofialovej farby a premýšľam, ako to mohlo takto dopadnúť. Oproti mne Andrej opatrne balí džointa. S Andrejom sme najbližší priatelia. Človek, ktorého stretnete, keď je svet ešte nevinný a čistý rovnako ako vy. Z gauča za nami sa s kašľom dvíha na nohy Marek, ďalší z mojich dobrých priateľov.

„Au,“ zastonal a nemotorne sa postavil, držiac sa bolestivo spánkov.

„Dobré ráno, princezná,“ potichu vyhlásil Andrej a olízal džointa, aby horel pomalšie.

„Všetci už odišli?“ opýtal sa s ďalším zastonaním a ja som prikývol na súhlas.

„Dáš si špek?“

Odmietol. „Idem ja domov, som na kašu. Držkaj sa, môj, v tej Alabame, či kam to ideš.“

S Andrejom sme sa rozosmiali, Marek mi v rýchllosti podal ruku a zľahka ma objal. Hneď nato sa stratil vo dverách, tak ako všetci ostatní pred ním.

Bum! Ozvalo sa zabuchnutie a v Andrejovom byte po rodičoch sme ostali už len my dvaja. Fakt mi budú všetci chýbať, ale, samozrejme, nikomu z nich by som to nikdy nepovedal.

„A ako sa to tam vlastne volá? Vždy zabudnem,“ opýtal sa Andrej, keď zapálil konček džointa a v rýchllosti ho rozťahal. Pokrútil som hlavou. Už ma naozaj nebavilo neustále to opakovať.

„Clearwater, na Floride. Hovoril som ti to túto noc trikrát.“

„Jáj, veď kto si to má pamätať? Pozri sa, koľko sme toho vychlastali,“ zhodnotil situáciu a podal mi špek. Fľaše od alkoholu boli všade; na stole, na zemi aj na parapetoch. Silno som si potiahol z džointa, až ma poštekľilo v krku, a vzápätí som sa rozkašľal.

„Riadny makak,“ vyhlásil som, keď som si poutieral zaslzené oči.

„Tomu ver! Ktovie, čo to bude tam...“

„Nie, nie, končím. Už nechcem húliť ani nič podobné. Toto je naposledy.“

„Jasné, to som už počul. Pochopím, že už nechceš futro, ale gandža? Prečo?“

Chvíľu som len tak hľadel von oknom a Andrej odvrátil zrak na koniec džointa.

„O kolkej letíš?“

„Večer o piatej,“ odvetil som popri vydychovaní sladkastého dymu.

„Tak to tam aspoň poriadne zapi aj za mňa!“ vykrikoval Andrej a hubkou, ktorú zobral z parapetu, zotrel zvyšky došnupanej čiary pervitínu zo stola.

„Jasné, párkrát do týždňa,“ dodal som so smiechom a pridal sa aj Andrej. Už to nebol smiech, ako keď sme v pätnástich húlili trávu kúpenú od Andrejovho suseda za pomaly dvojnásobnú cenu. Dávno nás prešli záchvaty smiechu. THC sme už brali skôr ako rutinu, ktorá by mala byť dodržaná. Nie musela, no mala by byť. Ale ten pravý smiech mi už celkom chýba. Zmizol. Aj z mojej triezvej rutiny. Najmä z mojej triezvej rutiny.

„Neverím, že vážne odchádzaš.“

„Už tu nechcem byť. Nie po tom všetkom.“

Andrej len chápavo prikývol a zahasil ohorok. Dolný Kubín mi bude chýbať. Veď som tu predsa vyrástol.

„Keď si to všetko vyriešiš, vráť sa. Ja vyriešim našu záležitosť pod stromom.“

Chvíľu som bol ticho, no nakoniec som s vážnou tvárou prikývol. „Hlavne opatrne.“

1. KAPITOLA

Príchod

Je ťažké len tak opustiť domov, ale ešte ťažšie je vytvoriť si nový.

„Máš všetko zbalené?“ opýtala sa ma mamka popri žehlení čiernej mikiny.

Tašky prichystané, najedený, rozlúčený.

„Hej, mám,“ odvetil som potichu a chvíľu som pozoroval, ako mi chaoticky skladá ďalšie veci na oblečenie. Hlasne som vydýchol, pristúpil k nej bližšie a objal som ju.

„Už to nemám ani kde dať. Musím ísť.“

Mamka ma tiež objala, ale takým akoby urazeným spôsobom, a bez pohľadu do očí mi podala mikinu.

„Dávaj si na seba pozor, dobre? A zavolaj, až dorazíš. A nezapadni dať tete Ruth ten fotoalbum. Máš ho v tom spodnom vrecku...“

„Áno, áno, neboj sa. Ahoj. A pozdrav otca.“

Odprevadila ma k dverám a pohľadila ma po chrbte. Obul som si svoje čierne plátenky a na chrbát si vyložil dosť ťažký batoh. Pred jej poslednou otázkou sa medzi nami rozhostilo ticho. Vedel som, že sa na niečo podobné opýta.

„A Ninka? Bol si za ňou?“

Zastavil som sa, no už som sa k mame neotočil. Vždy ma pri jej mene nepríjemne zamrazí.

„Nie, zavolám jej. Nemal som čas.“

„Mal by si, Danko, je to tvoja sestra.“

Prikývol som, no nič som nepovedal a konečne som za sebou zatvoril dvere. To zvláštne napätie plné očakávania z nepoznaného. Vždy som to mal rád. Zažíval som to buď pri týchto melancholických situáciách, alebo pri jednom úplne inom druhu situácie, kvôli ktorému teraz vlastne odchádzam zo svojho rodného mesta, svojej rodnej zeme, od svojej rodiny.

Volám sa Dayson. V preklade to znamená syn dňa, aj keď cez deň väčšinou dospávam krutú noc. Meno som dostal po strýkovi, ktorý zomrel na rakovinu. Tetu Ruth, ktorá žije takmer celý život v Clearwateri, veľmi potešilo, že ma pomenovali práve po ňom. Pochádzal odtiaľ. Tu na Slovensku mi tak však nikto nehovoril. Pre každého som bol len Dano. Dokonca ani moja mamka ma tak nikdy nenazývala. Jedine teta Ruth, ku ktorej som do Clearwateru chodieval hoci aj na celé prázdniny. Dávne časy, ktoré by som rád vrátil, verte mi. Už nechcem byť Dano. Ani menom, ani človekom, ktorým som tu bol. Naposledy som Clearwater navštívil, keď som mal približne sedemnášť. Teraz mám dvadsaťjeden, za sebou školu a jeden rok, ktorý by som zo svojho života najradšej vymazal. Vlastne by som rád zo svojho života vymazal väčšinu vecí.

„Dobrý deň, môžem poprosiť taxík na Hviezdoslavovu 16? Hej... hej... na stanicu pôjdem... ďakujem, dovi,“ zložil som telefón a pozrel sa na naše okno, či v ňom nie je mama. Nebola. Nemala totiž bohvieakú radosť z toho, že odchádzam, aj keď mi to všetko z rodičovskej povinnosti, samozrejme, zo srdca žela-la. Nikdy som nebol veľmi dobrý syn. Boli so mnou neustále problémy, či v škole alebo na polícii... a vlastne všade možné. Veľa z tých vecí však neľutujem. Väčšinou to bola nezabudnuteľná zábava, no z nejakého dôvodu to mamke ani tatkovi nikdy vtipné neprišlo. Spôsobil som jej veľa smútku, za ktorý som sa nikdy neospravedlnil, aj keď som chcel, verte mi. Je ťažké povedať prepáč tým najbližším. Nuž, čo bolo, bolo. To nezmením. Teda, asi sa o tom len presviedčam. A teraz mám konečne

príležitosť začať odznova. Utiecť od problémov vo svojej hlave. Prosím, nech sa mi to podarí.

Po chvíli prišiel taxík. Ihneď som nastúpil, no aj tak som sa do nášho okna ešte raz pozrel.

„Zdravím. Na tú stanicu, hej?“

„Nazdar. Hej, hej!“ zakričal som zozadu, keď som kládol batoh na zadné sedadlá.

„Kam ideš?“

Dolný Kubín je také malebné mestečko, že tu naozaj každý pozná každého. Dokonca aj s týmto taxikárom som pár ráz v meste popíjal. Sú tu vždy také tie piatkové akcie, po ktorých človek získa mnoho bezmenných známych. Veď to poznáte.

„Idem na leto do Clearwateru. Na Floridu.“

„Na Floridu? Fúha, a to čo tam ideš robiť?“

„Moja teta má na pobreží hotel. Idem k nej pracovať ako recepčný, občas barman... a tak. Ale idem ju aj pozrieť, to je jasné.“

„No, tak to už hej. Aby Slováč založil v Amerike hotel, to sa len tak nevidí u nášho národa. A ideš z Blavy lietadlom či ako?“

„To je pravda... no... ale tak ona tam žije skoro celý život. Zo Slovenska odišli, keď mala asi jedenásť. A nie, nie. Do Trnavy teraz busom a odtiaľ priamo na viedenské letisko. Normálne ide odtiaľ priamy spoj, nechápem.“

„Fakt? Haluz. Veľa ľudí teraz chodí do zahraničia a koľkí tam aj ostanú... A načo by sa vracali? Veď ani roboty poriadnej, ničoho.“

„Veď práve. Potom sa čudujú, že mladí predávajú drogy.“

„Haha, presne.“

Už som len prikývol a odvrátil pohľad do okna. Míňali sme moje obľúbené bary, pizzérie, ale hlavne sme míňali moje mi-zérie. Čím viac som sa vzdľoval, tým mi bolo lepšie.

„Dobre, tri eurá ťa poprosím. Máš presne?“

„Hej. Tu máš.“

Podal som taxikárovi zopár zo svojich posledných eur. Teraz ma už bude životom sprevádzať iba dolár.

„Vďaka. No, tak sa drž a šťastlivo!“ vykrikol taxikár a podal mi ruku. Ja som mu gesto opätoval s úsmevom na tvári.

„Aj ja ďakujem, maj sa.“

Keď som vystúpil, môj autobus akurát zastavil na nástupišti.

„Dobrý deň. Trnava, celý.“

Vodič klasicky bez emócie, či len bez pohľadu, zobraľ z mojej ruky peniaze a ja som sa s pousmiatím len tak do vetra pobral sadnúť si celkom dozadu. Vzápätí na mňa však skríkol, že som si zabudol zobrať lístok. Asi som bol z tej cesty za novým životom naozaj poriadne mimo. Do uší som si okamžite vložil slúchadlá a s pohľadom na staničný stánok, v ktorom sme si zvykli kupovať sudové víno, som sa znova pousmial. Pieseň, ktorú práve hrali v rádiu – Bittersweet Symphony od The Verve –, mi v celom tele ešte väčšmi evokovala príjemnú nostalgiu odchodu. Postupne sa z oravských hôr stávali čoraz menšie kopčeky, až som sa odrazu ocitol na veľkých, rozsiahlych rovinách. Do Trnavy sme dorazili približne o dve hodiny. Priebežne mi hudbu vypla prichádzajúca správa so želaním šťastnej cesty od mojich posledných kamarátov, ktorí sa po škole, rovnako ako ja, ešte nestihli rozpíchnuť niekam do sveta.

Ovzdušie už nebolo také horúce a slnko sa len dotykom opieralo o vršky budov. O pár minút som presadol do dvojposchodového autobusu, no tentoraz bol vodič o niečo milší. Pravdepodobne preto, že sa o peniaze nemusí až tak deliť. Určite je to súkromník. Cestu som už nesledoval, len som so slúchadlami v ušiach driemal a dával pozor, aby mi príliš nepadala hlava. Viedeň bola na dosah. Len čo sme prešli hranice, akoby sa zmenil svet. Ešteže autobus zastavil priamo pred letiskom. Predsa len, Viedeň nie je najmenšie mesto.

Nedočkavo, samozrejme, po miernom ponáňovaní sa, som vbehol do letiskovej haly, kde bolo ľudí ako sardiniek. Postavil

som sa do toho najmenšieho radu. Nakoniec som čakal omnoho kratšie, ako som pôvodne predpokladal. Zaujímalo by ma, či všetci títo ľudia v tejto chvíli premýšľajú rovnako ako ja nad tým, či ich lietadlo spadne. Lietanie vôbec nemám rád.

„Dobrý večer,“ pozdravil som už po anglicky.

„Dobrý večer prajem, pane, letenku, poprosím.“

„Ach, jasné, nech sa páči,“ nemotorne som vytiahol papier z vnútornej kapsy batoha a podal ho spolu s občianskym preukazom. Recepčná letenku prebehla terminálom a podala mi ju späť aj s umelým úsmevom.

„Terminál štyri, prajeme príjemný let.“

„Ďakujem, dovidenia.“

Hneď som vedel, kadiaľ mám ísť. Nič sa tu za tie roky nezmenilo.

„1, 2...“ potichu som si šepkal, keď som očami prechádzal vysvietené tabule.

„Aha, štyri.“

O chvíľu som vyšiel von, kde už ľudia nastupovali do zvláštneho štvorkolesového... no, nebol to ani autobus, ani dodávka, možno niečo medzi tým, aby sa dali odviezť k lietadlu. Batoh som odovzdal a, samozrejme, som sa s ním rozlúčil, pretože pri aerolíniách nikdy neviete, či sa vám po pristátí batožina vráti.

„Letenku, prosím,“ ozvala sa letuška. Bez slova som jej ju podal, a hneď ako som sa pozrel do uličky na všetkých tých ľudí, predstavil som si, ako spolu padáme k zemi. Sedeli na sedadlách, zamyslení, akoby to bola len MHD, ktorá ich vezie domov, pretože boli na pošte alebo na nejakom podobnom banálnom mieste. O malú chvíľu sme znovu zastavili. Lietadlo bolo pristavené a letuška s úsmevom dopíjala posledné dúšky kávy.

„Letenku, prosím,“ mechanicky opakovala pri každom jednom pasažierovi. Sú to určite najfrekventovanejšie slová v jej brandži. Nasilu som sa usmial, no tomu jej falošnému

úškrnu som konkurovať nedokázal. Dostal som sedadlo E17. Bolo to miesto rovno pri turbíne. Neznášam ho. Prešiel som úzkou chodbičkou medzi sedadlami vyloženou modrým kobercom a s ťažkým výdychom som sa usadil na svoje miesto. Nasledovali otravné bezpečnostné pokyny pre pasažierov, ktoré musia byť zo zákona zakaždým odrecitované. Už dávno som ich však prestal vnímať. Aj keď pravdou je, že pri prvom lete som sa po ich vypočutí rozplakal. Mal som totiž len jedenásť rokov a všetko mi to prišlo akési príliš desivé. Vlastne je to tak dodnes. Pri tejto spomienke som sa so zatvorenými očami rozosmial a chvíľu nato sme sa začali otáčať na dráhu. Ach, ten až príliš známy pocit. Strach. Rozkoš. Energia. Život. Dá sa to však spojiť do jedného slova. Do slova, ktoré mi zmenilo život tak, že letím desaťtisíc kilometrov z dosahu svojho domova a všetkého, čo sa s ním spája. To slovo je pervitín. Metamfetamín. Piko. Futro. Delo.

Metamfetamín sa dá celkom iste prirovnať k rozbiehaniu lietadla. Najprv je to zvláštne. Čudné myšlienky, najmä keď je to prvýkrát. Presne ako keď vstupujete do lietadla. Následne sa pripravujete na štart. Vysvetľujú vám, ako používať kyslíkové masky, a potom už len pokyny, pokyny, pokyny. Najmä čo nemáte robiť. Nasleduje rozbeh stoosemdesiatkilometrovou rýchlosťou. Viete, že to prichádza. Tlak, ktorý vás vtisne do sedadla, stres v tele stúpa, dych sa mierne zrýchľuje. Napokon sa odrazíte od zeme. Stúpate a telo je ako natiahnutá pružina. Vtom sa lietadlo na nebi ustáli a vy už len letíte...

Keď lietadlo nabralo výšku a letovú dráhu, hodil som do seba rohynol a pár minút som ešte len tak hľadel na horizont so zapadajúcim slnkom. Bolo to nádherné. Tá výška a pocit vzdalovania sa od môjho starého života. O chvíľu som však upadol do spánkovej kómy, z ktorej som sa prebudil, až keď lietadlo malo pristávať. Nie však preto, že by ma zobudila letuška alebo niečo podobné zvonku. Znova som mal nočnú moru.

Spánok sa pre mňa v poslednom čase stal prekliatím a pochybujem, že by som bez nejakého benzodiazepínu vôbec zaspal. Mimochodom, presne v tejto chvíli sa pri tvrdých drogách hovorí o „dojazde“. Lietadlo klesá pomaly k zemi a ja cítim nevoľnosť z nočnej mory, no najmä nervozitu z toho, že aj keď som sa z nej konečne prebudil, čaká ma ešte toto nepríjemné klesanie a natriasanie, až kým nepristaneme.

„Odpútajte sa, prosím,“ ozval sa naučený hlas z reproduktora a všetci po jemnom podskočení lietadla pri prvotnom dotyku kolies so zemou zatlieskali.

„Ach, konečne,“ povedal som si sám pre seba a schuti sa hneď pred lietadlom poriadne ponáťoval. Keď mi v chrbte príjemne prasklo, dokonca som nahlas zavzdychal. Všetci bývalí pasažieri na mňa len začudovane zazreli, ale ja som ich mal úplne v riti. Práve toto som vždy na Floride miloval. Tú voľnosť. Miesto, kde na mňa nikto a nič nedočiahne.

Ihneď som si vyzliekol mikinu a obviazal si ju okolo pása. Bolo tam neskutočne horúco. Tipujem nejakých tridsaťpäť stupňov. Prevoz autobusom od lietadla k letiskovej hale sa mi zdal vďaka môjmu malému okrúhlemu kamarátovi, ktorého som prehltol v lietadle, dlhší ako samotný let. Pred vstupom som si rovno pri dverách haly kúpil ľadovú dreň. Po pristátí to bol vždy taký môj malý rituál. Dreň ma dokonale nakopla a prebudila. Opantaný nostalgiou som spokojne vošiel dovnútra, kde čakali ľudia s tabuľkami mien svojich známych. Ja som pomaly srkal jablkovo-papájovú dobrotu a pohľadom som skenoval tabule. Mal ma tu totiž čakať vodič z hotela tety Ruth. Chvíľu mi to trvalo, no nakoniec som zazrel niečo podobné svojmu menu. Zasmial som sa, ironicky pokrútil hlavou a vysrkol posledný dúšok. Pohár som položil na najbližší kôš a svižne som sa vybral k šoférovi.

„Dobrý deň.“

Chlap so zaťatými zubami ukončil hovor.

„Ach, ahoj, ty si Dayson? Kurva, neznášam tých dementov zo zákazníckych liniek.“

Ešteže viem dobre po anglicky, lebo tento chlap rozprával až otravne rýchlym spôsobom. V tejto chvíli som nemal mozog práve v stave, keď by som dokázal vnímať úplne všetko.

„Hej,“ odvetil som unavene.

„Ja som Arnold. Teší ma, ale poďme, poďme, musíme frčať, dnes ešte musím zaviezť matku do sanatória. Šťastné chvíle sa jej skončili,“ v rýchlosti zabrblal so škodoradostným smiechom a sadol za volant.

„Ešte nemám batožinu.“

„No tak šup,“ kývol hlavou smerom k batožinovému terminálu číslo štyri a ja som sa nemotorne rozbehol na miesto vyzdvihnutia. Znovu čísla a poradie. Počkal som na svoj štítok na batohu a po skontrolovaní údajov som rovnako rýchlo bežal naspäť.

„No, poďme, poďme. A aký bol let?“

„Ale v pohode, skoro celý čas som spal.“

Keď sme vyšli z letiska, ocitol som sa v inom svete. Tentoraz sme cestou míňali veľký počet ľudí a budov. Neporovnateľné so Slovenskom. Dlhé široké cesty, veľa korčúľ, skejtovej, bicyklov a neviem akých cyklov. Cesty hladké ako bowlingové dráhy, všade palmy, more, stánky s občerstvením...

„Ako v hoteli? Je plný?“

„Ccc!“ vyhrkol Arnold okamžite.

„Plný, plný, plný. Začala sa sezóna, chlapče. Neboj sa, bude čo robiť.“

Podvihol som obočie a pomaly som prikývol. Onedlho sme boli na mieste. Hneď ako som vystúpil z dodávky, pochytil ma ten úzkostný melancholický pocit. Ani tu sa nič nezmenilo. Teda ak nepočítam, že pribudlo zopár bazénov. Hotel nesie názov *Rendezvous*. Je to solídny komplex bazénov, wellnessu, vrátane priestranného baru a reštaurácie, samozrejme. Počet možných ubytovaných... Približne päťsto?

„Musím teraz ísť. Vraj vieš, kde čo je. Ruth mi hovorila, že si tu býval cez leto.“

Chvíľu som sa ešte s úsmevom rozhliadal po komplexe, ale napokon som zareagoval.

„Áno, jasné, maj sa.“

Arnold z dodávky už len vytiahol moju batožinu, ktorú mi oprel o nohu, a v rýchllosti odišiel. Na plecيا som si vyhodil batoh a pobral sa s celkom spoteným chrbtom do hotela. Pri bazénoch si slnko užívali mladé páry, rodiny s deťmi, ale aj dôchodcovia s mastnými opaľovacími krémami na nose. Všade bolo cítiť to pravé leto. Hneď ako som vošiel do vchodových dverí, osviežil ma príjemný chladný vzduch z klimatizácie. Na prízemí sa nachádza bar ladený do hnedobéžovej farby, ktorého súčasťou bola aj recepcia. Hotel tety Ruth je, mimochodom, jeden z najnavštevovanejších na pobreží.

„Dobrý deň, som synovec pani Vernerovej.“

„Ale, dobrý deň. Hneď ju zavolám dole. Celý deň o vás rozpráva. Vitajte,“ nadšene vyhrkla mladá recepcná s očarujúcim chrupom. Také krásne zuby som už dávno nevidel.

„Ďakujem za privítanie. Počkám na ňu pri stole.“

„Samozrejme. Dáte si niečo?“

„Nie, vďaka.“

Posadil som sa na vysokú barovú stoličku a recepcná poslala jedného z čašníkov po tetu Ruth.

„Alebo viete čo? Dal by som si pohárik whisky!“ zakričal som na druhého čašníka, ktorý sa práve vracal od nejakého stola s táckou plnou prázdnych čiaš.

„Samozrejme. Máme...“

„Nechám to na vás,“ skočil som mu do reči v strede vety a čašník sa usmial s prikývnutím a so zdvihnutým ukazovákom. O chvíľu mi doniesol široký pohár s hnedkastou tekutinou. Bol dokonale teplý, no whisky v ňom voňala a bola príjemne chladná. Zhlboka som sa nadýchol a odpil si pomerne

veľký dúšok. Kým som pohár otáčal v rukách, vo dverách za barom sa objavila známa vysmiata tvár.

„Dayson!“ skríkla teta Ruth a kráčala ma objat' svojimi veľkými rukami. Je to totiž žena krv a mlieko. Nikdy to nebola nijaká krehká kvetinka. Hlas mala vždy hrubý a taký prenikavý, že aj jej bežný tón znel ako krik.

„Ahoj!“ Tiež som ju objal a Ruth ma pri tom celého zdvihla do vzduchu.

„Konečne si prišiel. Už týždeň ťa čakám. Je z teba poriadny chlapisko!“ Rozkrikovala sa pokojne po slovensky a personál, ktorý bol naokolo, sa len trápne usmieval, pretože okrem mňa jej nikto nerozumel.

„No, ako doma? A čo let? Všetko v poriadku?“

Ihneď ma stiahla na barovú stoličku a nedočkavo sa začala vypytovať, pričom bola až príliš naklonená do môjho osobného priestoru.

„Doma ... no je to celkom v pohode. Mamka bola trochu naštvaná, že odchádzam, ale zvládne to.“

„Aha, aha... No a Ninka?“

Vtedy som na chvíľu spustil pohľad k zemi, no ihneď som sa vystrel a snažil sa usmiať. Je pravda, že teta Ruth nemá poňatia, čo sa u nás za posledné mesiace udialo, pretože s mamou sa už dlhšie nekontaktovali. Niežeby sa medzi nimi niečo stalo, ale viete, ako to býva. Diaľka ľudí jednoducho odcudzuje.

„Jasné, v pohode. Inak, mám tu pre teba niečo,“ vytiahol som z batoha fotoalbum, kde boli mama s tetou Ruth ešte mladé.

„Posiela ti ho mamka.“

„Preboha! To ešte existuje?“ opýtala sa, a hneď ako ho otvorila, začala sa na plné hrdlo smiať. Teta s mamou mali v mojom veku krátke vlasy ako ja. Osobne som nebol veľkým fanúšikom dievčat s krátkymi vlasmi, ale čím ďalej, tým viac sa mi to začínalo páčiť. Čo to kecám? Fakt sa mi to páči.

„Musím jej zavolať. A ty čo? Si akýsi unavený z tej cesty,“ vyhlásila Ruth, keď som si pošúchal červené oči.

„Hej, no... Vždy po lete som nejaký rozbitý.“

„Dobre, ja mám aj tak ešte veľa práce, ale zavediem ťa aspoň do izby. Predvčerom sa nám začala sezóna, vieš? Och, už je skoro plný hotel. Je to tu na nervy.“

„Áno, vravel mi ten šofér Arnold, či ako sa volá.“

„Ten je tu nový. Taký ufrflaný chlap, ale inak šikovný.“

„Vyzeral byť.“

Spolu s tetou sme sa pobrali k výťahu, kde stála obsluha hotela v červených rovnošatách.

„Dobrý deň, pane. Tak ste konečne dorazili.“

„Ale! Dobrý deň, Mário. Vy tu stále pracujete?“

„Samozrejme. A dúfam, že ešte dlho budem.“

„No, Mário, ak nás neklepne počas tejto sezóny, tak určite. Majú byť štyridsiatky teploty,“ odvetila teta Ruth už po anglicky a svižne zatiahla ťažké železné mreže na výťahu.

„A izbu mám stále tam, kde som mával?“

„Joj nie, Day, tu sa toho veľa prerábalo. Budeš mať apartmán v podkroví, dobre? Je to tam nové a pekné a dá sa vyjsť aj na strechu, keď budeš chcieť. Nie je síce ešte dokončený, ale je naozaj pekne zariadený.“

Wau, paráda. Apartmán.

Po chvíli sme vystúpili na desiatom, najvyššom poschodí, kde bolo len troje zavretých dverí. Teta Ruth sa vedľa výťahu zamračila a jednu ruku si dala vbok.

„Kurva, veď som im hovorila, že to majú dodnes natrieť!“ vyhlásila mierne vytočená a podala mi kľúče.

„Ten naľavo. Toto poschodie je len prístavba, vlastne predtým tu bolo niečo ako podkrovie, no čoskoro už bude spravená aj strešná terasa. Ale toto ma serie, včera to mali omietnuť,“ pokračovala Ruth a rukou odtiahla bublinkovú fóliu z blízkej kopy naskladaných vedier s farbami. Ja som si

v rukách podhodil kľúče, no keď som sa jeden snažil vopchať do kľúčovej dierky, z druhej strany ma zablokoval ďalší. Pomaly, s opatrnosťou som otvoril dvere. Na moje počudovanie v okne sedelo dievča v čiernych legínach a bielom tričku s čiernym chokerom na krku. Tvár mu lemovali nasivo zafarbené vlasy, na perách provokoval výrazný červený rúž. Bolo bledé, no pôvabné. Určite viete, čo tým myslím... Presne vo chvíli, keď vyfukovalo cigaretový dym, sa naše pohľady stretli. Zbadalo ma a spanikárilo. Cigaretu rýchlo vyhodilo von oknom. Rukou mi v rýchlosti ukázalo, nech vyjdem von, a ja som pochopil, že tu pravdepodobne pracuje a nechce, aby ho šéfka našla v apartmáne fajčiť. Rýchlo, no nenápadne som zatvoril dvere. Teta Ruth práve fóliou zakrývala kopolu vedier. Splašene som hľadal niečo, čím by som ju zabavil aspoň na tú chvíľu, kým dá neznáma veci do poriadku. Vtedy mi napadol dobrý krycí manéver, ktorým by som mohol zaujať jej pozornosť.

„Heh, to tu ešte stále je?“ vyhrkol som, prstom ukazujúc von oknom, kde sa týčil dlhý stožiar s kovovým kohútom navrchu, ktorý rotuje podľa toho, z ktorého smeru fúka vietor. Bolo vidieť, že je tam už poriadne dlho. Slaný vzduch vanúci od mora celkom zmenil jeho pôvodnú čiernu farbu, ktorú si, mimochodom, ako decko pamätám ešte nedotknutú.

„Áno, ten nepôjde dole nikdy. Bol tu už vtedy, keď sme sa sem prisťahovali. Vieš, že to ani nebol majetok hotela? Postavili ho tam miestni rybári.“

„Aha, jasné. Keď som bol malý, sedával som pred hotelom a čučal naň aj dve hodiny.“

Ruth sa rozosmiala.

„No, to ešte neboli v každej izbe ani televízory. Bože, aké si bol zlaté decko.“

Pri jej poslednej vete som sa znovu na moment pozrel do zeme. Vždy ma na malú chvíľku pochytil úzkosť, keď o mne